

„Daj fotke príbeh“ Cena predsedu PSK

Emma Kičurová, 3.B, Hotelová akadémia Prešov

Krátky rozhovor

Vitaj, kvietok malý!
Mami?
Ale aké mami!
Ani mami, ani babi!
Tak potom si môj anjel strážny?
Ani to, púčik bezbranný.
Tak kto potom?
A prečo máš čelo orosené potom?
To ty si nás potrápil, drobček uplakany!
Dostať ťa sem trvalo niekoľko dlhých hodín!
Sem? A kdeže je to sem?
Tvoj rodný kraj, tvoja zem.
Náruč dvoch milujúcich ľudí, dvoch rodín.
Nerozumiem ti, anjel – čo je to kraj a zem?
A akých ľudí?
Naučíš sa všetko, pekne, časom.
A ľudom, ktorých si splnený sen. Predstavím ťa!
Ale najskôr ťa, púpätko, umyjem a do perinky zavijem.
A budú ku mne dobrí?
Tak ako si ty?
Budú ešte lepší!
Budú s tebou stále,
keď budeš mať na mále.
A ty nie?
Nie, dúfam, že sa dlho neuvidíme.
Prečo tak hovoríš? Nemáš ma rád, anjel?
Samozrejme, že mám!
Ale sú tu aj iní, o ktorých sa musím postarať – je to tak dané.
Želám si, aby som rýchlo dospel...
A to už prečo,
len pred chvíľkou si svet prvýkrát uzrel.
Aby som pomáhal tak, ako ty!

Vyčaroval druhým úsmevy a stál vždy pri ich posteli,
keď sa cítia osamelí!
To sú veľké plány, uzlíček milovaný!
Neželám ti nič viac, len lásku a šťastie a predovšetkým zdravie,
nech sa ti to raz všetko, ako chceš, splní!
A teraz už zavri očka a pekne spi, nech sa ti snívajú tie najkrajšie sny.
Ďakujem ti, anjel môj.
Za tento krátky rozhovor.
Za každý dobrý skutok tvoj, za to, že nevzdávaš boj
a hrdo nosíš svoju nemocničnú zbroj.

FNsP J. A. Reimana Prešov, Perinatologické centrum, Oddelenie neonatológie

„Daj fotke príbeh“

1. miesto – Kategória ZŠ

Gabriela Galajdová, 8.A, ZŠ Komenského Svidník

HLAS...!?

Nepríjemné pálenie v očiach, znova a znova.
Čerstvo si na to spomínam.
Príbeh,
ktorý sa mi vpísal do života.
Smutným podaním,
neopísateľný, skrze slova,
ukrytá bolesť, stále pretrvávajúca,
nepríjemné pálenie v očiach, znova a znova.

Vraj nemám trápiť sa.
Vraj zlo netrvá večne.
Vraj posunúť sa ďalej mám, vravia.
Nie! Vy nerozumiete.
Chcem vrátiť čas.
Na mojej pokožke, cítiť jeho ruky nežné.

Biele dvere uprostred bielej chodby.
Slová zrazu stratené.
Počuť očí klipkanie,
ticho pre mňa smrteľné je.
Zobudíte ma z nočnej mory,
dverí náhle otvorenie,
nedokážem prijať odpovede.
Anjeli v bielych plášťoch vravia mi:
„ON spí, zatiaľ spí, my veríme, že sa zobudí...“

Ľudia to nechápu, kým to sami nezažijú.
Ach, už cítim túto vetu.
Držím mu ruku pevne,
bledá tvár, pery suché...
oči nebeskej farby pred svetom ukryté,
na lôžku ležiace telo bezduché.
„Srdce prestalo biť...“
Prosím, nie! Prosím, ešte nie!
Záchranná čata v bielom, obetavé a starostlivé sestry
robili veľa,
urobili všetko a ešte viac.
Stratila sa liekov moc,
v životnom zlome ma drží sestričkin hlas.

Prečo?

Už mi to povedzte!
V tej nevedomosti žiť nemôžem.
V tej bezmocnosti zostávať nechcem.
Prítomnosť sa minulosťou stala.
Ešte dlho v tom budem tápať.
Pýtam sa sám seba!?
Prečo sa to udialo!?
Zobúdzat' sa každé ráno,
bez jeho milých slov, jemných dotykov.
Zaspávať už navždy bez...neho.

Celý život si vyberáme,
kadiaľ ísť,
akej cesty sa uchytiť.
Hľadáme ospravedlnenia a výhovorky,
len aby sme sa pohli.
Bojíme sa zmeny, nechceme sa popáliť.
Už vieme, ako to bolí,
ako dlho trvá, kým sa rana zahojí.

Viem, nemusíte s tým súhlasiť.
Stratiť osobu, ktorú ste milovali,
je z tých bolestí najťažších.
No život, život má dve stránky.

Všetko sa pre niečo deje,
pomôže len zmierenie.
Biela chodba, biele dvere,
veci na prvý pohľad obyčajné.
Za nimi sú však...
city nevyjadrené,
slová nepovedané,
slzy vyronené pre stratu či šťastie,
emócie zmätené,
modlitby delené na vypočuté a nevypočuté,
duše nič netušiace na rozsudok čakajúce...

Príbehy, ktoré majú svojich autorov.
V každej knihe je niekto hrdinom.
Občas sa to zmení,
v momente objaví sa iný.
V mojej knihe života,
hrdina bojoval do poslednej sekundy.
Bola som pri ňom, až do samého konca.
Bude nezabudnuteľným štartom mojej kapitoly.

Môj sen je stať sa sestričkou,
spoznať iných príbehy.
Nedovoliť, aby sa smrť stala hlavnou postavou.
Vidieť šťastné úsmevy,
uzdravovať hrdinov v ľudských životoch,
zabrániť smutnému koncu kapitol a k nedopísaniu kníh.

Sestričky, ďakujeme!
Ste tým, čo potrebujeme!

FNsP J. A. Reimana Prešov – Oddelenie intenzívnej medicíny a anesteziológie

„Daj fotke príbeh“

2. miesto – Kategória ZŠ

Dom ošetrovateľskej starostlivosti Humenné

Jána Kima, ôsmy ročník, ZŠ Čaklov

Rendez-vous

„Zasa sedíš na tom telefóne? Pod' mi pomôcť!“ ozvala sa opäť mama, „keď ho chytím, tak si ho budeš zbierať pod balkónom?“

„Nie! Robím si úlohy!“ zaklamal som jej a s veľkou nevôľou som odložil telefón a šiel za ňou do kuchyne.

„Chceš niečo?“ nasmelo som sa spýtal.

„Len aby si viac pomáhal,“ povedala mi mama s takou prosbou v očiach. „Treba dopiecť tvarohový koláč,“ povedala.

Koláč bol určený pre starkú. Moja starká žila pár mesiacov v domove seniorov. Museli sme ju tam „odložiť“, lebo mamina sa nestíhala starať o mňa, domácnosť a o starkú, ktorá bola čoraz viac odkázanejšia na našu pomoc.

Navštevovali sme ju každý víkend, v sobotu alebo nedeľu. Tešil som sa na ňu. Mala pre mňa stále nejakú tú sladkosť alebo malú mincu, ktorú som si vždy poctivo odložil. Priložili mi aj rodičia, ujovia, tety. Prasiatko nabralo šunky, peniažky sa pýtali von. Za ušetrené peniaze som si kúpil ten veľmi nenávidený mobil, ktorý mamine tak prekážal. Uvedomoval som si, že trávim veľa času na ňom, zanedbával som tým svoje povinnosti. Ale na druhej strane som bol zbehlý v surfovaní po internete. Vstúpil som si do svedomia a začal viac a častejšie pomáhať.

Víkendy som na telefóne aj naďalej. Bez reptania som vyniesol odpadky, vyložil umývačku riadu, ustlal som si posteľ. V poslednom čase sa začalo objavovať v televíznych novinách informácie o nejakom šíriacom sa COVID-19. Nevedel som čo sa deje, nezaujímalo ma to.

Ved' to bolo ďaleko od nás. Prišla sobota, chystali sme sa ako vždy za starkou, ale našli sme len oznam na vstupnej bráne, že návštevy sú zakázané. Mamina bola zúfala. Vyčítala si, že svoju maminu odložila do domova a teraz toto. Ani len ju vidieť nemohla.

Vedela, že starká sa teší na naše návštevy, že sa dozvie o klebetách, o svojich starých známych. Nevedeli sme, čo budeme robiť, boli sme zúfalí. Prešlo pár dní, mamina nemala o starkej žiadne správy. Telefonovala do domova každý deň, ako sa má starká, ale túžili sme ju vidieť, počuť ju. Surfoval som po nete, ako vždy, keď ma napadlo sa pozrieť sa, či domov dôchodcov nemá svoju webovú stránku.

A mala! Na stránke visel oznam. Nesmierne som sa potešil, čo som videl, že kto má záujem o videohovor s príbuzným, stačí napísať mail a dohodnúť si termín a uskutoční sa rendez-vous. Neváhal som ani minútu. Pre mňa maličkosť. Dohodol som si rande na sobotu, v čase kedy sme obyčajne chodievali osobne za ňou.

Nevedel som sa soboty dočkať.

Tri dni sa ťahali, ako mama vraví, sopleť na rukáve.

Ráno v sobotu som bol utekal z postele do kuchyne. Sondoval som, čo sa chystá mamina robiť. Na moje preveľké šťastie nechcela nič robiť, nemala na nič náladu. Ani na upratovanie, čo bolo ozaj na ňu divné. Nastal tá pravá hodina, vytočil som dohodnutý komunikačný kanál s domovom a šiel som do kuchyne za maminou, ktorá ako čoraz častejšie plakala. „Mami? Mám pre teba prekvapenie, utri si slzy, pozri sa, kto ja na druhej strane?“

Na monitore sa objavila najskôr pani ošetrovatel'ka, ale že hovor predá tomu, komu patrí. Mamina neverila vlastným očiam. Na druhej strane bola starká. Porozprávala sa s ňou, hoci to cez slzy bolo ťažké, ale zvládli to. Starká chcela aj mňa vidieť, že ako sa máme. Vypytovala sa na všetko. Čas sme mali obmedzený, ale aj to potešilo. Hneď po uplynutí času som písal ďalší mail, aby sme si dohodli hovor.

Maminu som našiel v slzách v kuchyni.

„Prečo plačeš? Teba to nepotešilo?“

„Ale potešilo a ďakujem. A peniažky minuté na mobil, bol tvoj najlepší nápad.“

Pohľadila ma po hlave, dostal som ten najsladší bozk na čelo.

„Daj fotke príbeh“

3. miesto – Kategória ZŠ

FNŠP Prešov, oddelenie neonatológie

Michal Balara, 9.B, ZŠ Bajkalská Prešov

Oči nad rúškom

Prvé oči, ktoré zazriem,
to sú tie tvoje, sestrička...
Pod rúškom úsmev a nad rúškom
v očiach sa skrýva iskrička.

Narodím sa, umyješ ma,
k mamke mojej privinieš.
Čo všetko pri tom zvládnuť musíš,
to iba ty sama vieš.

Pri prvých krokoch, očkovaníach,
povzbudíš ma, utíšiš.
Keď som zdravý, skontroluješ,
keď ochorím, usmerníš.

Ako bielo-modrý anjel
vo dverách sa vždy objavíš,
keď s teplotou prídem slabý,
úsmevom ma povzbudíš.

Meno, vek aj súrodencov
zázračne si pamätáš.
Nikdy neviem, odkiaľ silu
usmievať sa stále máš.

Asi je tvoj úsmev liekom
pre teba samu posilou,
keď vidíš denne ľudí trpieť
chorobami a bolesťou.

Ak mi musíš injekciu
do ruky či nohy dať,
snažím sa ťa nezarmútiť
a hrdinsky neplakať.

Roky plynú, rastiem, múdriem,
svet sa pre mňa otvára.
Tvoja tvár je stále iná,
vždy pravá ruka lekára.

Na tvári vrásky pribúdajú,
o tých už Elán nespieva.
Na tvoje plecia doliehajú
prebdené noci, únava.

Dúfam, že raz aj do mojich rúk
položíš kľbko radosti,
tú zdieľajúc s tebou zdvojnásobím
a podelím sa o starosti.

Keď choroby prídu, môžeš čakať,
že zaklopem, o pomoc požiadam.
Ako samozrejmosť beriem,
že pracovať ťa nájdem tam.

Tak, ako som prišiel na svet
a na ruky si ma zobrala,
buď pri mne aj keď odísť musím,
aby odvahu si mi dodala.

Ťažká je práca s ľuďmi, áno,
ale čo iné zmysel má?
To, čo pre ľudí s láskou robíš,
spokojnosť pravú srdcu dá.

„Daj fotke príbeh“

1. miesto – Kategória SŠ

Centrum pre deti a rodiny Prešov

Maxima Anderková, 3.A, Hotelová akadémia Prešov

Ono

Prečo bývajú ľudia takí krutí?

-slepci, čo nehľadajú na následky-

vlastné deti kvôli nim prežívajú muky

a z detských domov sa ozývajú náreky.

sa

Nepoznalo teplo domova v tomto svete,

vraj šťastie mu neprialo.

Nezažilo lásku v plnom rozkvetu,

ktorú tak veľmi potrebovalo.

vdaka

Odopretého mu bolo priveľa,

detská živelnosť sa niekam podela,
avšak skormúteného malého anjela,
zachrániť chcela.

nej

Pomaly podišla k nemu,
ku kôpke nešťastia,
získať si jeho dôveru,
s obavou zo zlyhania.

nadýchlo

Najprv sa jej ľakalo,
no omámila ho jej vôňa,
zvuk z jej pier znel láskavo,
bola to žena zoslaná z hora.

lásky.

Zvesené telíčko sa poddalo,
bledú tváričku oprelo o jej dľaň,
a srdce sa jej dojalo,
keď vyhrklo: „Zostaň!“

Iskierka vzplanula,
a akési spojenie si začali pestovať,
bola to jej zásluha,
že ďalšie dieťa naučila život milovať.

Malo

Bolo to predsa jej poslaním,

-učiť, starať sa, dávať-

a s každým novým svitaním

s rovnakým nadšením pre svoju prácu vstávať.

jeho

Táto žena

častokrát dávala viac, než sama

mala, a svojich zverencov,

materinskou láskou zahŕňala.

a

Vzdať hold by sa jej

patril, a ženám jej

podobným,

za detský úsmev, ktorý sa

zjavila konečne nebol

falošným.

on

Aj teraz sa široko

usmieva, v objatí s ním,

láskou ho zohrieva,

kým foťák zachytí tento moment cvaknutím.

ju.

„Daj fotke príbeh“

2. miesto – Kategória SŠ

FNsP Prešov, Oddelenie intenzívnej medicíny a anesteziológie

Adam Mochňák, septima, Gymnázium Lipany

Zo skúsenosti

Viete tie momenty, nikto nemá rád...

V bolesti márnivej skrúcam sa v posteli trýznivej.

Neviem, čo príde, či rota vojakov s nástrojom, leda bolo zaveseným na krku,

alebo

chór anjelov bez krídiel.

Nieкто vníma ich hlas ako dýku,

ja,

presne vtedy, keď lapám po dychu,

verím všetkému, čo rieknu.

Lebo ony,

anjeli s krídlami ukrytými v rovnošate

tvoria život, chránia ho a udržiavajú, keď možno

z očí sa vytráca.

Tú bolesť, čo držia v sebe,
hnev, smútok, radosti aj strasti
nedajú pocítiť, lebo ony sú sťa železné dámy.
Nevravím v podstate, skôr prejav myslím,
udržia na uzde ho, sterilne čistý.

Zaznie zvon na veži, prilieta jeden, ale
sám nezvládne to ťažké bremä.
Priletí pomoc sťa blesk z oblohy modrej,
odlieta s úsmevom, vyčerpaná...
Hľadá a pozerá, vidí ťa vtedy, keď ti niet,
pomoci, vlastne je,
ona ti ju dá bez výhrady.

Nehľadte na mňa, ja viem čo sám vravím.
Zažil som nemocníc a chvíľ v nich na mraky.
Možno ste nestretli anjela tam, stačí len
otvoriť oči a sám... zamyslieť sa –
Na čo to hľadím?
Anjeli predsa, (NE)lietajú sami!
Žiaria a jagajú jak v súhvezdí hviezdičky,
nehľadte s údivom, ja myslím sestričky.
Nehľadte na mňa tak, pekne vás prosím,
anjel vraj dneska už,
namiesto krídiel, dreváky nosí.
A dupot drevákov, len jednu vec značí.
Prichádza...
Úľava.
Radosť.
Smiech.
Rozhovor a
PRIATEL.
Čo priateľ, ochrana! rozoznať to ťažko, kto?
Keď však zaspávam, vždy je mi jasno.
Ten moment, keď naspäť sa vrátim,
nepríde len človek, príde druhá máti.

Pohladí, ošetrí, nesúdi však,
nadávky, urážky prijíma jak chlap.
A čo chlap, ten už by asi len rieknúť musel,
-Toto je sestrička, anjel na zemi. -

Z nemocníc jednu vec som si tak odniesol,
(Okrem slz, jak more slaných, z rozlúčok vzatých.)
v noci, keď počujem zvuk, už na nohách vzpriamený som.
Prečo?!

Reflex, ten zostane už asi navždy.
Počujem dreváky, čakám príchod ladný.
No zistím, že to len kocúr za dverami, hladný...
So zármutkom vstupujem do krajiny snov,

kde zas možno raz stretnem ich.
Odchádzam...
Mávam už s papierom s' a servítka biela,
do okien s nádejou (a rozlúčkou na perách),
že na mňa sa usmieva.

Tie nosičky svetla a nádeje, bez ktorých
zmizla by tá najkrehkejšia vec.
Sestričky nesú nám, Ľudskosť –
Nech znie!
Nesie sa svetom ako ich poslanie.

Nedá mi, musím to povedať zjavne,
lekár ti pomôže a čaká ťa v cieľi.
Anjel z oddelenia ťa však k tomu cieľu
prinesie na krídlach, v náručí neha.
Nechce nič, nepýta, len stojí skromne,
vrvia – veď je to len poslanie moje.

Veru je... A my, ľudia tupí,
nechceme priznať si, že i na slovo,
na SLOVO, sme skúpi.

Na to jediné, čo učila nás matka...

Na to jediné, čo dušu hladká...

Na to jediné! Veď nie sme stroje!

Neskonale ĎAKUJEM SESTRIČKÁM, ANJELOM,
za chvíle moje – nemocničné.

P.S. Venované každej jednej zdravotnej sestre Prešovského samosprávneho kraja osobne.

Špeciálne venujem sestrám z Oddelenia úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice J. A.

Reimana v Prešove a úsmevu sestričky Ivetky z ambulancie šesť v monobloku.

ĎAKUJEM Vám, Anjeli mojich dní!

„Daj fotke príbeh“

3. miesto – Kategória SŠ

FNsP Prešov, Oddelenie intenzívnej medicíny a anesteziológie

**Veronika Chomová, septima, Katolícka spojená škola
sv. Mikuláša Prešov**

Objím ma

Otvor mi náručie, prosím. *Som* tiež *človek* ako ty.

Objím ma a daj mi silu stáť pevne na nohách. Zakrúť svoje ruky okolo mňa a nechaj ma vyplakať sa ti na ramene.

Vieš, že *som* len *človek*.

Som *človek*, ktorý potrebuje dýchať, ktorý potrebuje lásku, ktorý potrebuje pomoc, opateru, hrejivé náručie, tvoju náklonnosť...*som* *človek*, ktorý sa bojí neznámeho, kričí v bolesti, plače v časoch smútku a narieka nad neznámou budúcnosťou a strachu z nej.

Som len malý *človek* ako každý iný. Ako my všetci.

Drahá sestra...strácam sa. Zabúdam, o čom život vlastne je. Mám pocit, akoby bol celý len o úspechu, mrhaní a vypršaní času. Uvedomujem si, že máme najväčšiu pozornosť, keď sa narodíme a keď umierame. A kde je ten zvyšok nášho šťastia? Prečo je život len pomlčka na náhrobníku a dôležitým písmom je zvýraznený len začiatok a koniec?

Dýcham tichú atmosféru okolo seba.

Som človek, ktorý sa narodil v jarné ráno. Keď kvety boli zaobalené len v pukoch a všetko sa vôkol mňa prebúdzalo. Očakávali ma, ale pri mojom narodení plakali. No ľudia plačú stále, pretože život je dar, a keď dostaneš darček, o ktorom si sníval už dlho, tečú ti slzy.

Hrejivé ruky sa o mňa starali. Bolo to zvláštne uvítanie v tomto svete, v takomto chaose, kde milión bábätiok ležalo vôkol mňa v bielych plachtách, kričali na seba, rozplakávali sa navzájom, kopali do neznáma nožičkami už na začiatku, a to ešte nevedeli ani rozprávať, už sa hádali a prekrikovali, kto bude hlasnejší. Ja som však bolo pokojné dieťa, lebo mi zavial cez okno jarný vánok z pootvoreného okna a prítomnosť sestry ma akosi upokojovala.

Viem, že moji rodičia stáli kdesi za priehl'adnými sklenenými tabuľami, a viem, že ma čakali s obrovskou láskou v srdciach, ale bol tu ešte niekto. Sestra, ktorá ma chodila kontrolovať, brat k mojej matke a hrala sa s mojou hustou šticou vlasou počas kúpeľa, čím mi na hlave vznikol otrasný kohútí hrebeň. Bola tretím srdcom, ktorému som otvoril náruč.

Počujem pípanie tisícok strojov, inak je ticho. Atmosféra je akási ponurá. Dych pravidelný.

Vždy som túžil robiť mnoho vecí...doma mi vraveli však, že som len hotový talent na problémy. Chcel som kresliť. Túžil som po tom, no moje schopnosti boli márne, nevedel som, čo robí ruka, keď kreslí hlavu...či to má byť kruh, alebo ovál. Motýle som kreslil akosi podivne, telo jeleňa vyzeralo ako telo žirafy a človek bol vždy zložený z piatich paličiek.

Naozaj som nevedel pracovať s ceruzkou, a tak som radšej hral na husle. Tóny boli falošné a keď som robil taký rámus, podľa mňa si všetci susedia zapchávali uši...čo sa neskôr prejavilo častým klopaním na dvere hovoriac, že máme byť tichšie ...otec vtedy vždy vypol televízor, no mne sa zdalo, že mysleli, aby som sa vypol ja.

V detstve bol môj svet veľmi malý, ale pripadal mi obrovský. Hovoril som si, že keď budem veľký, bude pre mňa kuchynská linka akurát a nebude mi treba stoličku, aby som si nakrájal syr. Teraz sa mi však zdá, že je svet väčší a zložitejší ako predtým. Krájanie syra je to posledné, čo riešim.

Sestra, viem, že ma chápete, lebo *som človek* ako vy a som za vašu starostlivosť vd'ačný. Neviem, prečo vám dokážem dôverovať. Možno je to kvôli tomu, že keď sme neschopní pohybu a nechápeme, čo sa s nami deje, vkladáme sa s obrovskou oddanosťou do rúk iných. A možno pri paralýze nášho tela, keď sami o seba sa nie sme schopní postarať a nespoznávame sa v sebe samých, našu okrídlenú nahotu s bohobojnou ostýchavosťou musíme ukázať vám a vtedy sme najzraniteľnejší. Vidíte našu zraniteľnosť. Naše oči plné strachu a myšlienky presakujúce cez nich.

Kedysi, keď som už chodil do školy, otec mi povedal, že plačem pre každú somarinu...plačem preto, lebo sa zrútili moje ideály. Plačem preto, lebo som malý človek, ktorý na svete nemá veľké slovo. Plačem pre zlé rozhodnutia. Plačem preto, lebo nechcem kráčať v stáde, kde sa len navzájom všetci vysmievajú. Plačem, lebo ma ovplyvňuje okolie, ktoré je skazené a mňa to bolí ako sa mením. Plačem preto, lebo milujem svoj svet, no ten váš mi ho búra. Plačem preto, lebo ma nikto nedokáže pochopiť a cítim sa ako blázon. Plačem preto, lebo som nešťastne smutný. Plačem preto, lebo nenachádzam nádej v budúcnosti.

Ale predsa len, dnes už nie je dôvod na slzy. Lebo ste tu pri mne, drahá sestra, drahý doktor, vkladám svoju budúcnosť do vašich dlaní. Verím vám. Vzduch je okolo mňa riedky, utápam sa vo svojich spomienkach a prihováram sa vám v duchu s nádejou, že ma akýmsi spôsobom počujete.

Som človek ako každý iný, ktorý chce žiť. Ktorý chce pracovať a zapadnúť do všedného kolobehu niekoľkých cyklov tristošesťdesiatich piatich dní. Moja rodina ma čaká, moje povinnosti tiež...ležať tu a nemo vám vd'ačiť za vašu prácu, ktorú robíte, je nedostačujúce.

Chcem vám to povedať všetko hlasom, ktorý ma momentálne nepočúva. Myslíte, že raz budem stáť na rovných nohách, hýbať sa do hudby a zahrám opäť na husle?

Ešte dodám na okraj, milá sestra. Zamilovať sa si vyžaduje veľký kus odvahy a vymytého mozgu. Môj mozog ma dnes neposlúcha, no mám pocit, že mi nefungoval ani vtedy, keď sa moje srdce rozbúchalo rýchlejšie...akoby som si vliat do duše úsmev na perách... Keď som sa do nej zaľúbil, doniesla mi svetlo do duše s farebnou clonou vitráže. More hviezd predstavovalo len časť vesmíru, v ktorej som s ňou chcel plávať.

Čo myslíte, ešte budem niekedy plávať? Verím, že vďaka vám áno. Ešte ma čaká toľko neprebádaných morí.

Som len človek ako každý iný. Miloval som, túžil som a veril na zázraky.

A stále verím, keď ste tu so mnou...len ma, prosím, objímte a dodajte mi odvalu, keď ju strácam.

Lebo *som človek* ako vy.